

ЧОВЪКЪ И ТОВА ЩО ГО ОКРЖЖАВА.

Народната фантазия е опоеитизирала всичко онова, което окржжава човѣка, което му е потрѣбно за живѣяне, съ което си служи, съ което прекарва радости и скърби и което е въ преко отношение къмъ материялното му и духовно състояние. Всичко това народътъ е удохотворилъ и осмислилъ споредъ разбираното си, като го е възпялъ въ пѣснитѣ си или разказалъ въ приказнитѣ си. По такъвъ начинъ жилището му, предметитѣ отъ растителното царство, отъ които той си прави това жилище, съживата съ които си служи за това и съ които се прехранва, билкитѣ които му служатъ за лѣкуване отъ болеститѣ, животнитѣ които използва за нуждитѣ си и съ които живѣе въ тѣсно съжителство, звѣроветѣ съ които се бори, насекомитѣ които му досаждатъ у дома и въ полето, всичко това за него е реално — мисли, действува и живѣе като него. Да се изброява всичко това обаче, е работа която превишава размѣритѣ на настоящия трудъ. Ето защо ние ще отбележимъ въ едри черти само по-главнитѣ и по-преко свързани съ неговия животъ предмети, животни и растения, въ които се проявява неговото мировъззрение по тѣхъ.

ЗА ЧОВѣКА ИЗОБЩО

Знае се, че Господъ е създадалъ човѣка по своя образъ и подобие, отъ което и хората сж зели основа за да го изобразяватъ въ видъ на бѣлобродъ старецъ. Първитѣ хора, създадени отъ Бога, били снажни и високи, толкова високи, че като ходяли да си вършатъ полската работа, не виждали отпреде си, препъвали се, падали и така силно сж трепяли, щото не могли вече и да ставатъ. Тия хора се наричали *житове* (*латини, исполини*). Видѣлъ Господъ, че тия му създания не били добре направени, та ги оставилъ да загинатъ отъ самосебе си.